

1861
Unghvár, április 30.
1864.

FELVIDÉK.

Második évi folyam
18. szám.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

S

az ungh- és zemplénmegyei gazdasági egyletek, az ungh-szerednyei borászati társulat,
és az unghmegyei takarékpénztár

HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelen minden Szombaton
Előfizetési ára: Egy évre 6 for.
Fél „ 3 „

Hirdetések jutányosan közöltetnek.

Felelős szerkesztő s kiadó tulajdonos

Bánóczy Ferencz.

Szerkesztő és kiadó hivatal, hová a kéziratok és
előfizetési pénzek küldendők, kis-híd utca
Özvegyi ház első emelet.

Előfizetési felhívás.

Lapunkra előfizethetni:

**Májustól – december végeig
8 óra 4 ftjával.**

**Májustól – augusztus végeig
4 óra 2 ftjával.**

Azon t. előfizetőinket, kiknek elő-
fizetésök e hó végével lejár, tiszte-
lettel felkérjük, hogy a további
megrendelést mielőbb megtenni szí-
veskedjenek.

**Gazdaszatunk jelene, tekintettel a
multira.**

I.

Ha egy visszapillantást teszünk a multba
s szét tekintünk magunk körül, lehetetlenség
hogy be ne lássuk a kor haladásának szerte
ágazásait, — s a gondolkozó elmék gazdag vív-
mányait, hol a nemzeti élet mérlegének arány-
talansága annyi dicsőséget fektetett azon sulyra
mely a mult és jelen közti óriási mérvű kü-
lömséget, mint nemzeti leleményességünk s
tevékenységünk összhangzatos jutalmát jelezi.

Szűles e világon nincs ember, ki legalább
percekre ne bírná felfogni hivatását, s még ott
is hol a szenvedélyek felkorbácsolják a kedé-
lyeket, van az élő lénynek egy irány pontja,
mely felé haladva tanúságos forgácsokat hullat
ember társainak okulására.

Nem szabad tehát hogy megállapodjunk
egy pontnál, hanem lépünk ki a cselekvés ter-
rére, keressünk elméinknek foglalkozást, terem-
tsünk, alkossunk erőnkhez képest s tegyük
magunkat méltókká arra: hogy Europa más
nemzeteivel versenyezhesünk műveltség, tudomá-
nyosság, művészet, gazdaszat, ipar és keres-
kedelem tekintetében.

Csekélységem vajmi kevéssé van arra hiva-
tva hogy egy megye, annyival inkább egy
nemzet életének s gazdaszati műveletének moza-
zanatait körvonaloza bíráljam meg, avagy
azok felett pálezt törjek. — Nem is ez okból
kivántam gyenge közlésemmel e rovatot betöl-
teni, hanem egyedül nemzeti létünkön nyugvó
gazdaszati felvirágzásunk körül felmerült, s kis
mértben nekem is osztály-részül jutott szent
kötelességem műveleténél, lelket gyöttrő elv
és eszméimnek kivántam szabad kifolyást en-
gedni.

Lassu átmenet ugyan az, mely nemzetünk
szakirodalmi pártolását jelezi, de bár mennyire
hátra maradtunk is e tekintetben, megnyugtat
bennünket némileg azon öntudat: hogy ha bár
nem terjednek kötetekre szakmunkáink — a mi
bizon bizon igen óhajtható volna — mindazáltal
alig van gazdaszati tárgy, melyről a magyarnak
helyes fogalma nem volna.

De mind ez nem elég! van egy nagy hi-
bánk, s valljuk be, átkot árasztó természeti sa-
játságunk, s ez az önféjűséggel párosult esőkö-
nösség s ennek ragályos kinövése az eszme-ki-
vétel iránti egykedvűség, s maig az elsőbe kép-

zeljük helyezni férfiúi önállóságunkat addig a
másikat sorsánál fogva mostohán ápoljuk.

Megszakításával az eszme-láncolat paran-
csolta előzményeknek, térjünk át a tárgyra, mely
hogy gazdaszati, — értekezésem címzete is
elárulja, mindazonáltal szükség még előre bo-
csájtanom azt: hogy e tárgy körül özönlő esz-
metorradalmam színhelyeül csupán Zemplén
megyét mint szülő földemet jelöltem ki, hol
gyenge hadi taktikám mellettsem szenvedhetek
nagy vereséget, mert a honfiai kötelem gyer-
mek éveimtől táplálta bennem azon vágyat,
hogy szülőföldem gazdaszati viszonyaival — a
mint meg is történt — ismerkedjem meg, s ma
már azon egyoldalú szerencsés helyzetbe is ju-
tottam, hogy összehasonlíthatom társadalmi és
gazdaszati tekintetben más mostohább vidékek-
kel, melyekről hogy szintén birhatok alapos
ismereteket, mutatja a sors azon kárhözatos
szeszélye, hogy több évek óta kenyér keresetem
fövises mezejeül tűzött ki egy nyomorult pá-
triát.

Volt hajdan egy boldog kor! a midőn a
magyar földes urnak elég volt annyit tenni:
hogy magát gazdának nevezze, — s bár gazdasz-
zati termékeit nem ritkán a jó Istenre bízta,
még is volt mindene, mert a jöbbség és alá-
rendelt munkás nép kincseket hordott hajlé-
kába.

Abban a boldog korban ha N. N. urnak
fiát egy koresma tempó miatt a Collégiumból
kiesengették, redesen abban keresett vigasztal-
ást az elkeseredett szülő: hiába!! majd csak
lesz belőle gazda! s denique az urfi haza jött a
gramatikából heverni a hét szilva fa alá, s bár
egy ideig csak fordított kevés figyelmet a De-
brecezi gyepen bevásárolt, s sallangos szer-
számmal felpompázott 4 lovára, sőt ha egyszer
megunta magát ki kilovagolt a mezőre, hogy
agarainak szép tehetségében gyönyörködve egy-
szersmind munkásait is utba ejtse, sőt talán meg-
történt az is: hogy apja nógatásainak engedve
csak elzammogott a munkásokhoz, s a kiterít-
ett parupli alatt meg meg hevert a földön
hosszukat ásitva, de mind ez csak tiszta virág
volt, mert ha egykor meghúzták a restauratio-
nális pótló, hancsok rohant uram házába
fia, unokája sőt egész familiájával a megye
székvárosába, s még ott szolgabíróssággal vagy
esküdséggel koketirozva hetekig vesztegelt a
S... k fogadóban, addig gazdaszati akár az
ördög is elvihette, bínta is ő! csak hogy haj-
dud vilhessen haza a bakon. . . .

Fő vonása tehát multunknak az: hogy so-
ha nem engedünk helyet a becsületes erőnek,
. . . . s még minden oldalról tántogtak az idő
multával betölthetetlen üregek, addig számtalan
gyászos eseményt eredményezett fő kincsünk,
termékeny földünk hanyag kezelése is.

Tegyük szívünkre kezeinket, s beismerjük
hogy egypár évtizeddel előbb is, alig volt gaz-
daszati megyénkben — egypár uradalmat s ma-
gán birtokot eltekintve mely még a kevesebb
igényekkel felruházott tulajdonosra is, áldást
és boldogságot árasztott volna, melynek oka
leginkább az volt: hogy ha a véletlen meg is
hozta néha a tiszta jövedelmet, azt forrására
vissza vezetni, vagyis kikutatni azt: hogy ez a
gazdaszati melyik ágának, s minő tényezőknél
legyen tulajdonítható, nem tudtuk, sőt azzal bi-
belődni egy csepp kedvünk sem volt; pedig min-
den okszerű gazda első teendőihez tartozik ak-

ként vezetni a gazdaszati hogy a lehető legna-
gyobb jövedelem tartamosan biztosítsák, ak-
ként mindazonáltal hogy a fekvő tőke és földre-
jeje előlegezések és zsarolásokkal ki ne meri-
tessék.

Sokat mondhatnánk még, de nem idézem
gyászos multunkat, s a részletezések mellőzésével
elégedjünk meg annak parányával, és letérve a
tévélygések ösvényéről, tűzzük ki a haladás lo-
bogóját azon célpontra, hová nagyra törő lel-
künk iramlík. . . .

BODNÁR PÉTER.

Kazinczy Gábor nincs többé!

Egészen váratlanul lepett meg engemet ezen
szomorú hír a „Pesti Napló“ april 21-ki számá-
ban.

Kazinczy Gábor a miénk volt, mielőtt kö-
rünkől távozva Borsod megyébe költözött. Itt él-
te el gyermekéveit Zemplénben, itt férfikora első
felét annak központján S. a. Ujhelyben, hol az ő
háza a szellemes társalgást kedvelők gyűlhelye, az ő
személye a politicai és társadalmi ügyek és kér-
désök gyűpontja volt.

Élénken emlékezem, s a kegyeletes tisztelet, s
a baráti szeretet egyenlő mérvű érzelmeivel fogok is
mindig emlékezni ezen a szó valódi értelmében ge-
nalis férfira, ki nappalait foglalatossággal, e tőit
mindanyunkra felettébb tanúságos társalgással, s
éjjel (sokszor viradtig) olvasással töltvén, ezen fá-
rasztó, s őt, a mint látszik, — idő előtt elemészto
munkásságában csak egy cél ragyogott emelkedett
lelke előtt: a szent haza! —

Velem együtt sokan emlékezhettünk reá, a mint
ébreszté, érlelé és szilárdítá meg bennünk az akkor
ifjabb nemzedékben a hazaszeretetet s ezzel együtt
a haladó kor valódi szabadelmű eszméit, mint
világosította meg minden ujjában s ujjában feltűne-
dő eszmét az 1848 előtti évtizedben, mely évtized
külömben is az akkori fiatal, most érett nemzedék
politicai iskolája volt, mint volt ő ezen politicai is-
kola tanára körünkben, mint érlelte ő bennünk szil-
lárd életelvékké az egészséges fiatal ösztönt, mely
néhányikünknel e nélkül a világ eszibjai által talán
megingattalható volt, — mint terített meg közöttünk
egy két tévuton elindultat, s mily közlekeny, bará-
tságos, (s hogy ezen az aristocrazia magasztalásánál
annyit használt kifejezéssel ezen eszaristocrazia irá-
nyában éljek,) leereszkedő volt, még a legparányibb
észtehetség irányában is. — Mily munkás volt mind-
annyiszor ha egy ujjában politicai kérdés merült fel,
mint gyűjté maga körül pártihveit kiknek a szó tel-
jes értelmében vezére volt.

A Pesti Napló fennemlített számában, ava-
tott tollal emlékezik meg ezen felejtethetlen bará-
tunkról, látszik hogy ősmerte és felfogta őt, mert
egyaránt említi meg szónoki kitűnő tehetségét mint
rögtönözött mint készült beszédeiben, egyaránt eme-
li ki az irodalom, s ebben a nyelvészet és a törté-
nelem szakaiában szerzett érdemeit, egyaránt emléke-
zik meg a politicai közéletben szerepéről, s egya-
ránt magasztalja hazafiságát.

De mivel ő a miénk volt előbb mint az övék,
és mivel a „Felvidék“ et vidékünk s megyénk-
beli érdekes eseményeink tolmácsává választók s
avatók fel, talán nem leendő érdektelen ha legtöbbje-
ink kebelében e gyászhir hallatára előmlött bánatos
érzelemnek mintegy enyhítéseül mind ezen kitűnő
tulajdonait mintegy hervadhatlan halotti koszorúba
fűzöm.

Lehetlen szóról szóra nem idéztem a „Pesti Napló”-ból, oly jellemzően van ez írva: „A magyar szónoki szék első rendű esillaga volt ő. Emelkedett lelkület, fennkölt gondolatok, az eszmék világa, és ép oly hatalmas mint válogatott kifejezése, előadásában a hang, az élet, és hazafias érzés, a magyar szó egyik legavatottabb művészevé tették. Kisdolgozott és rögtönzött beszédei egyaránt mutatták benne a mind született, mind pedig tanulmány által művelt szónokot. Az ügy, melynek e fényes, ugyszólván genialis tulajdonait szentelte, a haza szent ügye volt, s a legmúltabb zászló alatt küzdött. Lehetlen ismét hogy ezen bár találóan szép idézettel beelégíjem. Mester volt ő a szónoklatban nem csak kedélyrázó és lélekemelő hangléjtése, nem csak genialis ötletei, beszédei ékesen fűszerező idézetei, találó hasonlatai, nyelvének szépsége által, de mester volt ő különösen a szónoklat egy különös nemében az áldomásokban, az ugynevezett toastokban. Ne botránkozzék meg senki azon, hogy e helyen a szónoklat egyik ha nem is alárendelt, de mindenestre másodrendű nemére térek le, s tértem le olvasóm figyelmét, azért teszem ezt, mert az áldomások más nemzeteknél hol a közélet egyetlen érvényes nyilvánulása a parlament, s ezenkívül csak lakomákon vagy meetingeken van alkalom nyilatkozhatni, nem oly alárendelt neme a szónoklatnak mint gondolkodók. Nálunk igaz megyegyűléseink mellett hol majdnem mindannyian élünk nyilvános politikai életet, kevesebbet figyeltünk a toastokra, s észre sem vettük azt, hogy a toastoknak nagyobb mesterei voltunk mint azon nemzetek, melyek inkább réá voltak szorulva nálunk, (adja a sors hogy mi is egyedül erre ne szoruljunk!) De hogy ismét a toastok legnagyobb mestere az egész hazában Kazinczy Gábor volt, ezt mindenki a ki figyelemmel emlékszik azon szebb időkre vissza, elismerni s tanusítani kénytelen. Nem volt alkalom, s az alkalom által a felszínre került nagy eszme, vagy nagy ember, kit szebben birt volna üdvözölni valaki mint ő, nem volt neki szüksége sem pathosra, sem a habár legválogatottabb közhelyekre, soha sem ismételte önmagát, mindig egy új egy genialis egy meglepő eszmét egy szép hasonlatot talált ő, melyet ne csak mulólag magasztalja választott tárgyát, de maradandólag örökítse is meg emlékét.

Szabad legyen állítanom hogy ha egyetlen és legelső volt mint áldomásozó, egyik legkitűnőbb és megragadó volt mint népszónok megragadóan szép és még is mindenkinek egyaránt érthető volt ő, mert mindenkire a maga nyelvén tudott szólni.

Legnagyobb népszónokunk, kit ha megsem nevezek is mindenki kitalál, azt mondta egykor: mióta hallottam Kazinczy Gábort az utcán, azóta tudom magamnak képzelni O Connelt.

Folytatom az idézetet: „Egyaránt volt a nemzeti érzelmek és tradíciók szónoka, s a haladás és a reformok bajnoka.” Minden lépten nyomon idézett ő levéltárakbeli okmányokból és temérdek olvasmányok által szerzett tudomásának dús tárából hagyományos szent emlékeket családi, megyei s nemzeti szokásokat sat. gyakran érdekes és találó idézeteket mondott a szentírásból s mind ezeket sajátos genialis alkalmazzta a legújabb eszmék népszerűsítésénél.

„Nem csak egy megye körében hanem mint több országgyűlés tagja is, nem is szólván azon tulajdonait melyek az országgyűlésben s bármely körben annyira vonzóan tanulságossá tették társalgását. Egyike azon nyilvános férfiaknak, kiket magán körben látva, nem hogy vesztünk, hanem még nyernek a szeretetben és becsülésben.” Sokat lehetne írnom megyénk gyűlésein tartott beszédeiről, — ezek némelyike irányadó lehetett volna az egész országban, hogy nálunk az volt, mondanom sem kell. Országgyűlési beszédei s különösen az 1861-kit ösmeri az egész haza. Magán körbeli szívélyes és tanulságos társalgásáról már megemlékeztem. Annyira értette ő a tette kész ifju kedélyeket megnyerni s felhangolni, hogy a körüle csoportosult pártbeliei, különösen midőn őket 1847-ben társulattá alakította, nem csak biztosá tévék ithon a szabadelmű nézetek győzelmét, de a szomszéd megyékre is áraszták ebeli hatásukat, miről éppen Unghe megye is megemlékezhet még.

„S mind ez korántsem meríti ki érdemeit s vesztésünket folytatja az idézett lap, — Ő azon emelkedett gondolkodással, nagy mérvű eszmékkel és genialis képességekkel melyekkel a legnagyobb dicsvágyat oly természetesen kapcsolatban képzeljük, kitarító, szorgalmas s ugyszólván a legapróbb részletekre is gondot fordító lélek s a legszorgalmasabb munkások egyike volt. Nem nézte

mi szerez neki több hírnevet, azt tekinté, mivel tehet nagyobb hasznát a közművelődésnek és irodalomnak.”

Ezen szóról szóra igaz és találó jellemzéshez csak azt jegyzem hozzá, miszerint irodalmi munkásságában fő jellemvonása volt a szerénység és az aethetica. Ebben nagybátyja a nagy Kazinczy Ferencz nyomdokait követé, kiemelem pedig az aetheticát, a művelt izlést mely minden szaván tettén előmlött s mely vele született szép tulajdonság mivel a nagy világban nem igen sokat forgott, önelkélből s öngeniálisából meríté, s így egyedül az ő érdeme.

„A legszorgalmasabb gyűjtők és kutatók közé tartozik irodalomtörténetünk terén. Sok becses történetirodalmi emlék az ő búvárkodása és gondossága nyomán látott napvilágot.” sat sat. Ki nem ösmeri történeti műveit? De ki ne fájlalná egyuttal, hogy egy ily gyűjtő és kutató mért nem élt tovább? miért halt meg mielőtt egy félszázadot élt? miért nem él három négy ember életet?

Igy végzi a jellemzést az idézett lap: „Mind politikai, mind irodalmi téren azon régibb iskola egyik jelesét veszítjük el benne, kinek halálával aggodva kérjük: ki fog ürült nyomába lépni? — Őt mint egész műveltségénél, gondolkozásánál és érületénél fogva saját magunkét, ki a magyar civilisatio kebelén nőtt nagyra, ép oly igazán, mint büszkén nevezhetjük magyarnak.” Ehez egy szót sem lehet hozzá tennünk, csak azt, hogy mi meg büszkén nevezhetjük őt a miénknek. Ha összegyűjthetném egész vidékünkön barátait s tisztelőit, igen sokan volnánk együtt, kik elvesztésén kívül azt is fájlalnák, hogy az 1849-ki idők óta őt nem láttuk Zemplénben egy pillanatig sem, s ki még 1859-ben a Kazinczy ünnepély alkalmával sem volt réá vehető, hogy köztünk Széphalmon megjelenjen, mely magasztos ünnepélyünkön igen sok szépet hallhatni, igen sok jó emberrel találkozhatni volt alkalmunk, de őt a nagy Kazinczyra annyira méltó Kazinczyt mindannyian fájdalommal nélkülöztük.

Lebegjen kegyelt emléke és hazafi szelleme maradandóan közöttünk!

Homonnán april 22-én 1864.

MATOLAY VICTOR.

Jótekonyczélú sorsjáték Zemplénben.

Az alföld sujított vidékei közé tartozó Zemplén megye nem csak részének szűkölködő lakosai segélyezésére, e megye tehetségéhez képest igyekezett járulni, s a lapok közölték a szép eredményeket, melyeket hangverseny, löverseny, tánczestélyek és műkedvelői előadások idéztek elő, — azon adakozásokat is melyek a gazdasági-egyesület felhívására a megyei szűkölködők javára tetettek már, nagy részt a közönség tudomására juttatták. Nem lehet az áldozatkészségnek mely e megyében oly hangosan nyilatkozott nagyobb megnyugtatást nyújtának azon értesítésnél, — hogy ezen adakozásokkal megyénkben a bajon a tavaszi munka és kereset megnyíltával segítve lehet.

A vészharang fájó hangja azonban hazánk szívéből, hol az inség az éhhalállal jár karöltve elhatván felvidékünkig is az éhhalállal küzdő megmentésére, a leggyöngédebb női kebel, égve a vágytól segítséget nyújthatni, utat tört egy újabb segély gyűjtésre, — mely tett közelszerest, fényes eredménye a közreműködő urnók megelégedését, s a végszélylyel fenyegetettek forró hátját méltán érdemli.

Ugyanis gr. Szirmay-Okolicsányi Ottilia urnő fölszólítására Szirmay gr. Török Teréz, gr. Sztáray Waldstein Maria, gr. Sztáray-Batthyányi Fanni, gr. Sztáray Szirmay Alexandra, gr. Török Sofi, Szirmay Mari, és gr. Török Klódin urhölgyek aláírásívek útján egy sorsjátékkal öszvekött gyűjtést rendeztek. A 40 aláírásívek ezen lelkes hölgyek által nem csak Zemplénben köröztetett de széles ismeretségök által a szomszéd megyék, továbbá Pest, Bécs, Pozsony, Triest, Bajor- és Csehországokban is, csak is így képzelték azon eredmény hogy e gyűjtő ívek útján 1737 ft. és 11 darab arany juttatott az éhen halók megmentésére.

Köszönet tehát a szomszéd megyéknek de különösen azoknak, kik e hon határain kívül oly meleg pártfogásba részesítették ezen vállalatot s kiknek hozzájárulta nélkül alig vezetett volna fél

eredményhez e hon határain belül ezen buzgó nők fáradsága, kik belátták hogy itt már a hazafiai kötelesség, nagylelkűség, felebaráti szeretet és könyörületesség által, nagy mértékben volt mindenki áldozatkészsége igénybe véve. Tisztelet és mély elösmerés e lelkes nőknek kik önzéstelen igyekezőkkel ily fényes sikert tudtak előmutatni, bebonyítva azt is hogy minden érdeke tevékenységöknek a jó tett feletti örömben központosult.

Isten áld meg e lelkes hölgyeket, s e hazát sok ily honleányokkal.

A mai napon történt kisorsolás Nagy-Mihályban gr. Sztáray-Waldstein Maria urnő kastélyában ment véghez hol a 231 db. nyeresemény igen izletesen volt öszve állítva. — Eredménye e sorshuzásnak közöltemek. *)

A begyűlt 1737 ft. és 11 db arany Pestre a kenyér osztó bizottmányának küldetik hogy ott a hol az inség legnagyobb mértékben fenyegeti az alföld lakóit, azok számára kenyér szállíthatassék.

Nagy-Mihály april 24. 1864.

BORONKAY LÁSZLÓ.

Egy téli éj álma.

(Vége.)

És hova vezet mind ez? kérde Diocletian Az uralkodónak nagyobb hatalma van, felelé Chrysoloras — mint az alattvalóknak de az emberiségnek és az idő szellemének nagyobb hatalma van mint az uralkodóknak, — ha az ok az elvek melyek jelenleg üldözöttek titkon terjesztve még is oly általánosakká lettek, hogy azokat már eltitkolni nem lehet, akkor jönni fog egy böles uralkodó, a ki felismerve az idő szellemét az emberiség kívánalmát azon elveket szentesíteni fogja; s általok hatalmasabbá válik mint minden elődei — mi azt gondoljuk hogy a világnak el kell veszni, ha az többé nem létezik, a mi eddig fenállott, pedig a világ csak téli nehézkessé vált s kopott köntösét veti le, hogy új tavaszi öltözetet vegyen fel.

A Császár erre néhány perczig gondolkodva hallgatott s azután mondá: ugy látszik tehát te Chrysoloras nem helyesled szigorú eljárásomat melylyel én aminkább elharagodó roszt elnyomni akartam, mely roszt az emberek szabad és vakmerő gondolkodás módja által birodalmamban naponkint terjed? te tehát a keresztények kéjelgéseit többnek tartod ábrándozásoknál és álmoknál? én soha sem becsültem ezen sötétben lapjángó esőseléket mely a népek békéjét zavarná noha több értelmes, és részben becsületes ember tartozik ahhoz, de épen ezek a legveszedelmesebbek, épen ezeket üldöztem én legszigoruaiban a tartományokbani helytartóim és törvényszékeim által, szólj nyiltan mit eszeledtél volna állásomban a trónon?

Császárok atyja! felele Chrysoloras melyik halandó tudna e kérdésre felelni, az uralkodó hatalmas, de a leghatalmasabb is csak eszköze egy fensőbb láthatlan világ kormányzatnak, te a keresztények üldözése által nem ten magad hanem egy felsőbb világ kormányzat ezéjét mozdítád elő — te vélelményeket, nem megvalósított hanem büntetést azért ének azok folyvást, te a meggyőződéseket üldözted és azokat ezen erőszak által azoknak is tudtára adtad kik azokat nem ismerték. Te a kereszténységet melyet kirtani akartál akaratod ellen terjesztéd és azon eszméket a népeknél felelevenítéd s meggyökeresítéd melyeket te meggyengíteni s megölni gondoltál —

A Császár komolyan nem tetszést intett fejével s így szól: Átlátom hogy enmagam fájdalom! gyenge valék ezen istentelen kor romlottsága ellen küzdeni —

A világ népei pedig azt fogják mondani és a jövő századok hirdetni, mondá Chrysoloras, hogy te nemi kor romlottsága ellen, hanem mellette küzdöttél, mert te a mellett buzgokodtál, és küzdöttél ami a népek szelleme és üdvével többé öszve nem fért, következéleg ami romlott és tarthatatlan lett — és ellenszegültél az emberiség azon szükségének mely hangosan nyilvánul mindenütt.

És vajjon mi volna ezen ugy nevezett

*) A sorshuzás jegyzékét lapunk jövő számában közölendjük Szerk.

szüksége az emberiségnek? kérde az ősz esz-
szár gunyos mosolylyal.

Az hogy az emberek, emberek legyenek —
felel a bölcs.

Erre mint egy szellemtől felriaszitva öbre-
dék, átgondoltam álmodat a magasztos párbe-
széd szavait s a történet fonalán önkéntelen
eszembe jutott koszorús költőnk ihletett jóslata:

Még jönni kell, még jönni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százerek ajakán.

TOMA ANDOR.

TÁBOCZA.

Májusi dal zöld farsangra.

Itt a május zöld farsangja
Üssünk sátozt jó tanyát,
Házasodj ifju barátom
Légy magyar legény a gáton
Kérd meg azt a kis leányt!

Itt előtted magyar válban
A szerelmes hölgy-sereg,
Olyan szép, hogy nincsen párja
Miódön magyar tánczát járja,
Meddig csak a szív pezseg.

Szép is, jó is, szerelmében
Egy nemzetnek üdve van,
Es a kit ily szerelmek
Lángjai körül ölelnek
Vigan élhet boldogan . . .

Válaszd hát ki az ily szépet,
S hívd a paphoz, hogy ha jó,
Mig a szív szeret, világit,
Mig az ifjuság virágít
Szót nem dülja az idő.

A szerelmes kis leányka
Ha rátart, nézd el e csint,
Es ne távozz messze tőle . . .
A szép csalfa esküvőre
Elpirulva vissza int; —

S a mitől tán vissza-borzadsz,
A papustól el ne fuss,
Hídd el a hü s jó nő mellett
Hogy ha feltart minden rendet —
Csak játék-szer a papucs.

Zöld erdő lombátorában
A madár is párt keres,
Mit se késs' hát azt tanácslom,
Házasodj ifju barátom —
Mig a fő nem lesz deres . . .

Gyulaszszon fel szerelmre
A virágos kikelet,
Lásd mi kedves a madárral —
A ki boldog hü párjával,
Csókolózva enyeleg . . .

Föl tehát föl szív csatára!
Győz a bátor a mérész,
Csak hogy később bú ne érje,
A szivre a hadvezérré —
Hallgasson a józan ész.

S a ki vesztí a legelsőt
Kedjen rá újabb csatát,
S mig csak nem győz mindig véja,
A vívott hölgy harezí díjba —
Hü és nemes szivet ad. —

De szeress te is leányka,
Kedvesednek nyujts kezét,
Mig lángoló szived arán
Nem repül el lepke szárnyán
A viruló kikelet. . .

Szeress, szeress, mig szerethetsz
S ne adj annak kosarat,
A ki a hon szerelmében
A közügyek védelmében
Győzelem-babért arat . . .

Föl tehát föl szív csatára!
Húzd ezigány a vigadót!
Mig az ifju rózsák élnek
A kecsgetetű reménynek
Mutassuk meg a valót . . .

Forrjon a szív! forrjon a kedv!
Éljen a magyar leány!
Szerelmének édes csejje
Válják mindig édesebbé . . .
S húz vigat reá ezigány!

Éljen a hit hő keblében —
Láng szerelme földagaszt,
A szép hölgy arez virágában
Mint a mező liljomában —
Üdvözöljük a tavaszt! . . .

Üdvözöljük! mert szerelmünk
S ifjuságunk képe ez,
Melyen a szív édes álma
A földről a menybe szállva
Elmerengve tévedez . . .

Forrjon a szív! forrjon a kedv!
Éljen a ki jót akar!
S mig jobb sorsunk vissza lebben
Hit, remény és szeretetben
Forrjon össze a magyar.

Forrjon össze szívben, észben,
Gondolatban egyaránt, —
Szívét kincs, rang megne kösse,
Hon szerelme tartsa össze —
Törhetlen kapocs gyanánt . . .

Hadd mondhasa egész világ:
Ez a nép már össze tart!
Áldja is meg Isten érte, —
Hogy viszály és bú ne érje
Soha többé a magyart!!!

Nagy Gerzson.

A theologiae candidatus.

Humoreszk.

Irta: Dr. TURNER FERENCZ.

Motto: Omnes ito credimus:
omnes id ipsum sentimus; omnes
consentientes et amplectentes sub-
scribimus

Concilium Tridentinum.

□ Kálnoki Poreziunkula, Kálnoki Dienes syn-
taxeos professor özvegye — jó maga birtoku volt,
férje szép vagyont hagyott hátra, akkor, a midőn
előre ment: ad Patres conscriptos t. i. — Kálnoki
professor olyan tanulót, ki nála nem correpetált,
jobbadán secundába tett; — a ki pedig correpetált
s ötven váltót fizetett évenként, eminens lett, s
ha már nagy számár volt a fiu, primába tette. S
így képzelhetni, hogy Kálnoki clarissimus, 34—35
év alatt szépen meggazdagodhatott.

Kálnoki Poreziunkula tudományosan — ki-
képezett nő volt, s unoka fiát Csányi Ernőt ki
épen most végezte el a poeszt igen szerette.

Halistennek fiam, elvégeztük a poeszt, most
valami komolyabb pályáról kell gondoskodnunk,
mi leszesz, mire vagy mihez van kedved? Így szólt
Kálnoki Poreziunkula Ernő unoka fiához. „Fiam
most lehetsz ügyvéd, pap, orvos, mérnök a mi tet-
szik, én . . .”

„A mérnökség szép s jövedelmes mesterség”
vágott közbe Ernő.

„Megállj fiam, nem azért hoztam én föl a mér-
nök- . . .”

„Hogy az ügyvéd, azt hiszed hogy mérnök-
nek lenni oly könnyű valami, csak egy lépéssel
mérj többet ennek, — már a másik átkozni fogja
még maradékaidat is. Nem — mérnök, földön futó,
nem leszesz, válassz más valamit”

„Orvos szeretnék lenni nénikém.”

„Hadd el fiam, tudod bátyám is orvos volt, ki
cholerába halt meg, szegény özvegye maig sem
kapta meg az ígért kárpótlást, s nem is oly bril-
lans valami az az orvosi pálya, mint állami hiva-
talmok. többnyire uolsó, mestersége undorító, hol-
mi ragadós bajokban szenvedő egyénekkkel érint-
kezni, rá nyujtják a piszkos nyelvet. S végre is
mi a jutalma tanul meg fiam:

„Tégy a legjobban nem nyerepsz jutalmat.
Gyógyíts a legüdvösebben, nem költesz bizal-
mat.

Sikerült műved, — Istennek hála érte!
Meghal beteged! — senki sem oka — mint te!
Így szoktak beszélni az orvosokról, nem, — — —
nem, ne légy orvos, — aztán ha valaki kardot köt-
het, minek öltön, spatulát vagy lanczetát.”

„Tehát katona legyek, azt kívánja nénikém?”

„A viláért sem, a katona nem szabad a meg-
győződésével, mint egy tengeri hajóst, ide s tova
hányja a sors. Igaz hogy szép jellemmel bír a ka-
tona, de még se kívánom hogy harezí légy.”

„Ügyvéd leszek hát nénikém”

„Appage satanas, akármí minden, csak ügy-
véd ne, épen az ügyvéd az, a ki ellen kifogáson
van. Már a prima regula juris: „Si fecisti nega”
elégge jellemzi az ügyvédet
Igaz hogy ügyvédből lehet minden, a Főkanczellár-
tól, minisztertől kezdve — tiszteletbeli concipistáig
minden. — Ügyvéd lehet status férfi, protector, min-
den a világon, semmi sem derogál neki, s még más
embert rendre igazitnak, az ügyvédnek nem mer-
nek ellene szólani. — Az ügyvéd irhat politikai la-
pot, verselhet, irhat drámákat, kritikálhat, még más
ember: „unghvári vizsgálót” sem irhat békével; ily
korlátlan hatalommal bír az ügyvéd, de látod fiam
egy akasztófára való gyujtogatót ügyvéd ment
meg az akasztófa alól. Egy hamisan bankrótirozó,
vagy hamis váltót csináló, csak ügyvéddel takarod-
zik. Egy deflorált persona ha becsületét védeni akar-
ja csak ügyvédnél könyörög, ki aztán a legfajta-
nabbra is betudja bizonyítani az ártatlanságot. Ne
beszélj nekem ügyvédekről — pap légy fiam, én azt
akarom hogy Isten szolgálja légy.”

„Jaj nénikém! — épen most olvasom Palingeni-
ust a ki azt mondja: Qui induit Talamem, desinit
esse homo — „Palingenius bolond ha azt mondja,”
felele haragosan a nénike, „Horátiussal tarts,” —
„Beatus ille qui procul negotiis.” (Tudni kell ké-
rem, mikép Kálnoki nénike ugy beszélt latinul mint
egy eperjesi senátor), „Pap leszesz fiam,” mondá
Kálnokiné tovább, mire elősorolá a papok érdemeit,
mit és mennyit köszönhetünk a papoknak, minő
hasznos intézeteket alapítottak, — a papoknak kö-
szönhetjük a civilizatiót, dícsérte s magasztalta a
Jezsuita rendet. sat. És Csányi Ernő nem szabadkoz-
hatván tovább, elment Szathmárra concurrálni, és
bevették papnak, az az klérikusnak.

Csányi Ernő két év alatt mint klérikus elvé-
gezte a Logikát, és Filozofiát; a mint vacátióra ha-
za jött reverendába, — annyira megörült neki a
nénike, hogy négy tál ételt főzetett a tiszteletére,
magaroniból csináltatott mehlspeist, és disznó pe-
csenyével garnirozta a zuspeszt.

„Ne olvass, ne imádkozz annyit fiam” szólt
egyszer a nénike Ernőhöz, — ki azt hitte hogy
Ernő mindig valami morálissal vagy pastorálissal
foglalkozik, Ernő pedig Cornelius Agrippával, Boc-
cátóval, s több aféle per Concilium Tridentinum
betiltott könyvekkel foglalkozott; mind ez semmi se
lett volna de a mint egyszer Dr. Tisso nő titkait
olvasta volna, propau, — s mindjárt erősen feltette
magában hogy leveti a reverendát, orvos lesz. Be-
széljen a néni a mit akar, gondolá magában Ernő.

De hogy, mi módon lehessen ő orvos, mikor
a kursusra pénz kell, s így szólt egyszer a néni-
hez: — „Kedves néni, erős szándékom pappá lenni,
és ha már az ember valami, legyen tökéletes benne.
En Pesten szándékozom folytatni a Theologiát, hol
doktor theologiae is lehetek egyszersmind.”

„Fiat,” — mondá örömmel a nénike, — és Csá-
nyi Ernő Pestre ment, beiratta magát medicusnak.

Egy hét mulván Kálnokiné levelet kap re-
ményteljes unokafiától, ki azt írja: hogy mivel a
theológiában a szokott létszám be van töltve, mint
extraneus tanulja a theológiát, lenne szives a néni-
ke a gázsét megduplázni. A néni e tekintetben nem
volt fosvény, szerette Ernőt, szilárd jellemében nem
kételkedett. . . .

Öt év mulván compareál Csányi, mint doktor,
de nem reverendában hanem mintegy Sportsman
öltözve, s nem feszegette a Liber Melchizedelit —
hanem tagadta a Trinitást mint egy Lazaroni, Pá-
ter Rodin sem boldogulhatott vele.

A megesalott nénike magán kívül lett, gör-
csökét kapott, Ernő kiengesztelte valahogy a néni-
két s a vir doctissimus a beteges nénikén kezdte
a summum in medicina privilegiumot experimentálni.

A jó néni két hó mulván jobb létre szeade-
rült. És Dr. Ernestus Csányi, Kálnoki Poreziunkula
nénikének több mint fele vagyonában succedált. —

Ilyen theologusok is vannak a világon!

Ujdonságok.

—t— Az unghvári uradalmi bérlők azon vá-
sártért — melyet a város mintegy kétévtenz óta
folytonosan és háborítatlanul használt — elfoglalták s
más sokkal alkalmatlanabb helyiséget jelöltek ki
vásártérül. — A városi-tanács már beadta visszahe-
lyezési keresetét az illetők ellen.

— Nagy-Mihályban a felső-zempléni
lelkes főrangú hölgyek által az alföldi szükölködők

felszólítására rendezett sorsjáték 1737 forintot és 11 darab aranyat jövedelmezett, mely összeget Pestre a kenyér osztó bizottmányhoz küldetett.

— Az unghvári casinó-egyleti táncz-vígálmalkalmával rendezendő sorsjátékra következő szives adományok küldettek be alolirothoz:

Tüchler Henriettától 12 női zsebkendő.

Ibrányi Lajosnétól: Egy illatszerez szőlő-fürt, és egy szivar-hamu tartó.

Szomráky-Ajtay Francziskától: Dalmady költeményei diszkötésben.

Koregtyko-Quirsfeld Amáliától: egy stikkolt női előing gallérral, és egykötéshez való doboz.

Vezerle Jánosnétól: egy őszibarack alakú ékszer tartó, levélalaku aljával.

Pongrácz Ferencznétől: egy serleg

Pongrácz Fánntól: egy gyufatartó, és egy pohár.

Pongrácz Militől: egy csésze

Pongrácz Paulinától: egy hajkenőcs-tartó szines üvegből. (Folyt. köv.)

— Ungvárott ismét házmozgás történt. Folyó hó 17. egy pár ládát vittek a Mocsáry ház udvarába, minek következtében a ház lakóinál nevezetesen: a békességesen megöszült köztisztelőt hazafi Pongrácz Ferencznél s a — csak nem rég férjét vesztett bánatos özvegy Gergelyi — Szirmay Blanka urnónél ház mozgás tartatott. — A ládák — mint értesülünk kapakkal megrakva Reizman nevű s ugyancsak a tájon lakó izraeliták voltak. Ezen mozgatásról központi főszolgabíránk — ki különben városi rendőrfőnök is, nem kis meglepetésére csak utólagosan értesült.

— Széplakon Kassa mellett f. hó 24. tűz ütött ki a rkath. templom és paplakon kívül mintegy 40 ház leégett. — Biztosítsatok!

— Szabolcsban — mint onnan írják — oly nagyban dühög a himlő, hogy hetenkint 10 gyermek is bele hal.

— Kassáról írják nekünk hogy az ottani, többnyire főrangyakból álló műkedvelők legközelebb ismét színműelőadást fognak rendezni jótékony célokra.

— Eperjessről tudósítják lapunkat, hogy az ott működő Szabó-és Philippovics-féle társulat már eddig is kivívta a közönség teljes elismerését. Ezen derék dalmatársulat kitünő tagokkal rendelkezik; ilyenek: Melles Lizka, Schinek József, Marczel, Gerecs sat. Az unghi kö-

zönségre nagy élvezet vár ezen társulat oda menetelével.

* A most említett jeles társulat — mint biztos forrásból értesülünk, május 20. körül kezdi meg előadásait városunkban.

* Kassán egy 4-ik S. a. Ujhelyen pedig egy 2-ik gyógyszerár felállíthatása engedélyeztetett.

— Az unghvári savanyuvízi fürdőben már ásványos vizet használnak a fürdéshez; az ottani jó hírű vendéglős jövő hó 3. májusi koszorú bált rendez, mely alkalommal a terem májusi zöld galyakkal leend díszítve.

— Gálszécsestől írják nekünk, hogy ott Kétszeri szintársulata jó sikerrel működik s szép pártolásként örvend. Dícséretére válik Gálszécsestnek és vidékének.

+ A „Kalauz“ írja: hogy a „Hölgyfutár“ Bécsbe készül, de nem kap vevőt az ottani kiadók közt.

Vegyes.

— (Huszár elmésség.) Egy porosz veres huszár-capatnak a dánok által történt megtámadása megszalasztása után azt kérdezi a bakancsos a magyar huszártól, hogy „miben hasonlít a porosz huszár a rikkhoz?“ „Abban — felelt a huszár — hogy az is veres, ez is, az is hátra felé megy, ez is, azt is legkönnyebb éjjel fogni ezt is“

— Lembergben valami Levasseur nevű francia egy ausztrali vademert mutogatott, ki néma volt, de nyers lust és dohányt emmi pompásan értett. A rendőrség gyanusnak találta a vad fiúkat s midőn hivatalos examen alá vette, kisílt, hogy senem nóm a senem vad, hanem — francia.

— (Haza Magyarországon történt volna!) A „Nordl. Corr“-ban egy meklenburgi nemes úr csak két gyermek számára magántanítót keres. Iger neki 70—80 tallér bért, s azért csak a következő csekélyégeket kívánja: 1) A tanító köteles a gyermekeket tanítani; 2) a kertnek gondját viselni; 3) a fura felügyelni, és 4) megkívántatik, hogy semináriumi műveltsége legyen.

— Hogy lehet a petroleum veszélyességét kitudni? Erre nézve az „Egészségi Tanácsadó“-ban azt olvassuk, hogy vajjon a petroleum szerfelett gyúlékony-e, meg lehet ismerni erős, átható szagáról; vagy az ember önt belőle egy csészebe, aztán kis papírszeletkét meggyújtva dob be-

le: ha a petroleum ettől meggyul, veszélyes, és gyúlékony részétől nincs megtisztítva, míg a jól megtisztított és nem veszélyes petroleumban a belédobott égő papírszelet elalszik.

— Fölszólítás a lengyel zsidókhoz. Kóhn Salamon rabbi, pesti vallástanító egy Lembergben megjelenő: „Hamwaszer“ című héber lapban fölszólítást intézett a galicziai zsidókhoz a magyar szűkölködők érdekében. Többek közt így szól hozzájuk: „Izraeliták! Drága hazánk, mely máskor ahoz volt hasonló, a melyről írva van, hogy „tejjel és mézzel folyik“, s a melynek kövérségéből közel és távol oly sokan táplálkoztak, kénytelen most segélyért esdve más országok kapuin kopogtatni, hogy az éhhalált és romlást elkerülje! Izraelita testvérek! emlékezzetek öseink erényeire, emlékezzetek, mint siettek azok barátan és idegenen segíteni, emlékezzetek Ábrahámra, Izsákra, Jákóbra, Józsefre. Tudjátok, hogy az utóbbi a hét inséges év alatt minden tartománybeli testvéreknek gabonát ajánlott, s midőn az ország a pénzből is kifogyott, gazdagon adott vetőmagot: siessetek tehát segítségül a magyarországi szegényeknek! Tudvalevő, hogy a magyarnak nemcsak nemes, hanem hálás szive is van, ő benne hő barátokra, s szükségteikben hálás testvére fogtok találni. S a mindenek atyja, a ki a jót bőven megjutalmazza, mint szent tanában megígérte, ezerszeresen megjutalmaz benneteket, s a szükségben mindig idejénvaló szabadulást küld.“

Szerkesztői posta.

H. A. urnak Husztra. Ajánlatát szivesen fogadjuk s a lapot megindítottuk.

Vásári tudósítások.

Gálszécsest Folyó hó 28. tartott hetivásárunkról a piaci árak: Buza köblönként 7 ft. 40 kr. Rozs 5 ft. 80 kr. Árpa 4 ft. 80 kr. Zab 3 ft. 40 kr. Tengeri 6 ft. Paszuly 8 ft. Borsó 7 ft. Lenese 8 ft. 20kr: Kása 10 ft. Burgonya 1 ft. 80 kr. Széna 2 ft. 50 kr.

Munkács Folyó hó 25. tartott hetivásárról a piaci árak hivatalos kimutatása: Buza a. ausztr. mérről 3 ft. 50—70 kr. Rozs 2 ft. 40—60 kr. Árpa 2 ft. 10 kr. Zab 1 ft. 70—80 kr. Tengeri 2 ft. 65—80 kr. — Széna mázsánként 2 ft.

Kassa. Folyó hó 27. tartott hetivásárról a piaci árak hivatalos kimutatása: Buza pezonnyi mérő. 3 fr. 80—4 fr. Rozs 3 fr. 30kr. Árpa 2 fr. 50 kr. Zab 1 ft. 80 — 2 ft. Tengeri 3—3 ft. 40kr.

Vásári jelentés.

Hirsch L. és Blau L.

Ékszer-árusok Pestről, ajánlják jól rendezett raktárukat a legújabb izlés után készített arany-, ezüst- és ékszerárak-, gyöngyök-és órákkal. — Régi arany, ezüst, ékszer és gyöngy a legmagasabb áron véteik meg és eszértetik be. Főraktár Pesten nagy-híd utcában 15. szám és Bécsi-utca sarkán.

Vásári áruhelye Unghvárt, a nagyhidnál Weinberger-féle házban.

Zemplénmegye Füzesvár helységében (u. p. Nagy-Mihály) 110 darab egészséges fiatal juh eladandó, — alolirt tulajdonosnál bár mikor megtekinthetők.

Füzesváry Gyula

Lak változtatás.

Alolirt mély tisztelettel tudatja a nagyérdemű közönséggel, hogy **női szabó műhelyét** ujjal megnyitván, mindennemű **női munkát** a legjutányosabb áron felvállal s pontosan és meglegedésre elkészít, minél fogva ajánlja magát a t. női közönség szives figyelmébe. Lakása „Kishidköz“ Laszota árvák háza 252. szám alatt.

Stern Ignác,
női ruha készítő.

Egy jó karban lévő, igen kényelmes s majd nem egészen használatlan **üveges hirtó** jutányos áron eladó. Bővebben értekezhetni a szerkesztőségnél.

HIRDETÉSEK.

XI. sz.

Árverési hirdetmény.

Az unghvári es. k. kerületi pénzügy igazgatóság által közhírré tétetik, miszerint Unghmegyében kebelezett Hornyá helységben folyó 1864-ik év május 9-n és következő két napján nyilvános árverés fog tartatni, mely alkalommal több ezer ite szesz, ezen felül egy szeszgyárba kívántató műszerek, nem különben lovak, ökrök, és többek egy különféle szemes el neműek, valamint gazdasági eszközök is egyenkint s nagyobb mennyiségben azonnal kész fizetés mellett a legtöbbet ígérőnek fognak eladatni. — Ez árverésben részeseülni óhajtok a 10,000-tóli bánatpénzzel ellátva, a fent kitűzött három napon, a helyszínén, hivatalos órákban ez árverési Bizottmánynál megjelenni sziveskedjenek. — A kikiáltási árak az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy Igazgatóság Irattárába, úgy a tibi, Nagy-mihályi és Nagy-kaposi adóhivatalnál is létező árverési feltételekben megtekinthetők:

Unghváron aprilis 17-én 1864.

Az unghvári savanyuvízi fürdő a szükséges esatornyákkal már ellátatván f. hó 26-án megnyitott. Ezen fürdőt mely különösen:

A gyomor és bélesatorna rendetlen működése, emésztetlenség, étvágy hiány, gyomorgörcs, gyomorgörcs, szélkórosság ellen. A taghártyák zsongtalan jellegű tartalmai, fehér folyás, idült takáz

ellen. A hiányos táplálás következtében létrejött senyvek főleg sápkor és görvély ellen. A súlyos betegségek, nemes nedvek vesztesége által előidéztet gyöngeség, kimerültség ellen. A vér hiányos állapottal okszerű összefüggésben lévő idegkorok, féloldali fejfájás, szédelés, méhkor ellen. Az ivar-nervek némely bajai, tehetetlenség ondófolys, terméketlenség sat. ellen kitünő sikerrel használtatik, ajánljuk a t. ez. közönség figyelmébe. — Minden kényelemről kellőleg gondoskodva van.

Kelt Unghvárott april 28. 1864.

a fürdő bérlők.

Szüléket érdeklő!

Alolirt kezességet vállal, hogy minden sápkorban (Bleihucht) ugy a görvény korban szenvedő leány vagy fiu gyermek, vagy felnőt korbelleket bizton és sikeresen gyógyitok itt helyben jótállás mellett és meghatározott idő alatt távolabb vidékekre pedig bár kinek is rendesen leirt betegség tárgyában szivesen közlöm orvosi tanácsomat.

Ocsváry Ede,
orvos és szülész.
N. Mihály Zemplénmegye.

Egy **gazdatiszt**, ki egy magas rangu uraság jól rendezett uradalmában mint gazdatiszt több évekig alkalmazva volt, s a gazdaszat terén valamint elméletileg, ugy gyakorlatilag kiképezve van, a magyar, német és tót nyelvekben jártas, és jó bizonyítványokat képes előmutatni egy rendelkező tiszt állomást óhajt nyerni; — bővebb tudósítást ad a „Felvidék“ szerkesztőségé.